

2013. március 14., csütörtök

P7_TA(2013)0088

A 2050-ig szóló energiaügyi ütemterv

Az Európai Parlament 2013. március 14-i állásfoglalása a 2050-ig szóló energiaügyi ütemtervről: egy energiagazdag jövő (2012/2103(INI))

(2016/C 036/11)

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Bizottság „2050-ig szóló energiaügyi ütemterv” című közleményére és az ahhoz kapcsolódó munkadokumentumokra (COM(2011)0885),
 - tekintettel az energiahatékonyságról szóló 2012/27/EU irányelvre ⁽¹⁾,
 - tekintettel az „Energiaipolitikai együttműködés kezdeményezése a határainkon túli partnerekkel: a biztonságos, fenntartható és versenyképes energiaellátás stratégiai megközelítése” című dokumentumról szóló, 2012. június 12-i állásfoglalására ⁽²⁾,
 - tekintettel az alacsony szén-dioxid-kibocsátású, versenyképes gazdaság 2050-ig történő megvalósításának ütemtervéről szóló, 2012. március 15-i állásfoglalására ⁽³⁾,
 - tekintettel a palagáz és palaolaj ipari, energetikai és egyéb szempontjairól szóló ⁽⁴⁾, valamint a palagáz- és palaolaj-kitermelésnek a környezetre gyakorolt hatásáról szóló ⁽⁵⁾ 2012. november 21-én elfogadott állásfoglalására,
 - tekintettel eljárási szabályzata 48. cikkére,
 - tekintettel az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság jelentésére, a Külügyi Bizottság, a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság, a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság, valamint a Regionális Fejlesztési Bizottság véleményére (A7-0035/2013),
- A. mivel emlékeztetni kell arra, hogy az EU energiaipolitikájának pillérei a fenntarthatóság, az ellátás biztonsága és a versenyképesség;
- B. mivel a megfelelő politikákkal és eszközökkel, valamint az EU gazdaságát újraiparosító folyamathoz való alkalmazkodással kell figyelembe venni az európai ipar versenyképességét;
- C. mivel a tagállamok érdeke a volatilis árak által jellemzett energiabehozattól való függőség csökkentése és az energiaellátás diverzifikálása;
- D. mivel az energiabiztonság kihívása az államok között feszültségeket okozó bizonytalanságok mérséklésében, valamint mind a szállítók, mind a fogyasztók szempontjából a kereskedelem hasznait gátló nem hatékony piaci működés csökkentésében rejlik;
- E. mivel fontos korai jelzést kapni arról, hogy az ütemterv kihívást jelentő céljai elérhetőek-e, fontos továbbá felülvizsgálni az EU gazdaságára gyakorolt hatást, ideértve a globális versenyképességet, a foglalkoztatást és a szociális biztonságot is;
- F. mivel a tagállamoknak, az energiavállalatoknak és a nyilvánosságnak világos képet kell kapniuk az EU energiaipolitikájának irányáról, amelyet biztosabban – többek között 2030-ra vonatkozó mérföldkövekkel és célokkal – kell alátámasztani annak érdekében, hogy ösztönzőket teremtsenek és csökkentsék a hosszú távú befektetések kockázatait;

⁽¹⁾ HL L 315., 2012.11.14., 1. o.

⁽²⁾ Elfogadott szövegek, P7_TA(2012)0238.

⁽³⁾ Elfogadott szövegek, P7_TA(2012)0086.

⁽⁴⁾ Elfogadott szövegek, P7_TA(2012)0444.

⁽⁵⁾ Elfogadott szövegek, P7_TA(2012)0443.

2013. március 14., csütörtök

A 2050-ig szóló energiaügyi ütemterv célkitűzései

1. elismeri, hogy a tagállamok számára előnyös, ha közösen munkálkodnak az energiarendszer átalakítása érdekében; ezért támogatja a Bizottság 2050-ig szóló energiaügyi ütemtervét az energiapolitikai vonatkozású jogalkotási és egyéb kezdeményezésekre irányuló javaslatok alapjaként, amelyek célja egy szakpolitikai keret kialakítása a 2030-ig terjedő időszakra, mérföldköveket és az üvegházhatásúgáz-kibocsátásra, a megújuló energiára és az energiahatékonyságra vonatkozó célokat is beleértve, annak érdekében, hogy egyszerre ambiciózus és stabil szabályozási és jogi keretet hozzon létre; megjegyzi, hogy a 2050-ig és a közbenes időszakban elérendő energiaügyi célok megállapítása páneurópai irányítást feltételez; javasolja a szolidaritás szellemében egy olyan stratégia elfogadását, amely lehetővé teszi, hogy a tagállamok az ütemterv értelmében a szolidaritás szellemében együttműködjenek az Európai Energiaközösség létrehozása érdekében; ösztönzi a 2030-ra szóló politikai keret meghatározására irányuló munkát a befektetői biztonság biztosításához megfelelő időkereten belül;
2. megjegyzi, hogy 2050-ig terjedő időszakra javasolt forgatókönyvek nem determinisztikus jellegűek, hanem sokkal inkább egy konstruktív párbeszéd alapjául szolgálnak arra vonatkozóan, hogy miként alakítsák át Európa energiarendszerét annak érdekében, hogy teljesítsék azt a hosszú távú célt, hogy 2050-re az 1990-es szinthez képest 80–95 %-kal csökkenjen az üvegházhatásúgáz-kibocsátás; hangsúlyozza, hogy minden energiával kapcsolatos előrejelzés – köztük az energiaügyi ütemterv – a technológiai és gazdasági fejlődésre vonatkozó bizonyos feltételezéseken alapul; felszólítja ezért a Bizottságot, hogy rendszeresen frissítse az ütemtervet, rámutat, hogy a Bizottság hatásvizsgálata nem ad részletes elemzést a különböző tagállamok, tagállami csoportosulások vagy regionális klaszterek 2050-ig lehetséges alternatíváiról;
3. üdvözli, hogy a Bizottság 2050-ig szóló energiaügyi ütemterve különböző forgatókönyveket vázol fel; hangsúlyozza, hogy mind a jelenlegi tendenciákon, mind pedig a szén-dioxid-mentesítésen alapuló forgatókönyvek csupán előrejelzések; megjegyzi, hogy ily módon ezek minden bizonnyal nem vesznek figyelembe valamennyi előre nem látott eseményt és így csak támpontokat nyújthatnak Európa jövőbeni energiaellátási szerkezetére vonatkozóan;
4. hangsúlyozza, hogy a 2050-ig szóló energiaügyi ütemterv tekintetében kidolgozott előrejelzéseket a PRIMES modelltől eltérő egyéb modellek alapján is tovább kell fejleszteni, és az alacsony szén-dioxid-kibocsátáshoz kapcsolódó további forgatókönyvek révén ki kell azokat egészíteni az azzal kapcsolatos jobb megértés kialakítása érdekében, hogy Európa jövőbeni biztonságos, költséghatékony és alacsony kibocsátású energiaellátása számára mely alternatív fejlesztési lehetőségek állnak rendelkezésre;
5. elismeri, hogy az alacsony szén-dioxid-kibocsátású forrásokból származó villamos energia elengedhetetlen a szén-dioxid-mentesítéshez, ami 2050-ig szinte teljesen szén-dioxid-mentes uniós villamosenergia-ágazatot követel meg;
6. rámutat az Unió energiapolitikájának fontosságára a gazdasági és pénzügyi válság közepette; hangsúlyozza az energia által az uniós növekedés és gazdasági versenyképesség, valamint a munkahelyteremtés ösztönzésében betöltött szerepet; felszólítja a Bizottságot, hogy tegyen javaslatot a 2020 utáni időszakra szóló stratégiákra, és hamarosan ismertesse az európai energiapolitika 2030-ig szóló szakpolitikai keretét; úgy véli, hogy ennek a szakpolitikai keretnek öszszegyeztethetőnek kell lennie a 2050-ig tartó uniós szén-dioxid-mentesítési ütemtervvel és figyelembe kell vennie az ütemtervben azonosított „no regrets” opciókat; cselekvésre szólít fel annak érdekében, hogy minimalizálják az energiaágazat környezetre gyakorolt kedvezőtlen hatásait, figyelembe véve egyúttal a meghozott intézkedéseknek a nemzetgazdaságokra és az uniós gazdaságra, valamint a polgárok energiaellátásának biztonságára gyakorolt hatásait;
7. felhívja a figyelmet a 2013 első hónapjaiban Bulgáriában kialakult aggasztó helyzetre, és arra, hogy alacsony villamosenergia-árak biztosítására van szükség olyan uniós energiapolitika révén, amely szavatolja a tagállamok versenyképességét a globális piacon; ezt a szempontot különösen a gazdasági válság idején kell figyelembe venni, mielőtt uniós szinten újabb terheket helyeznének a tagállamokra;
8. megállapítja, hogy a környezetvédelmi és éghajlatváltozási politikáknak például az energiabiztonság jelentette kihívások figyelmen kívül hagyásával történő végrehajtása nem helyettesítheti a fenntartható fejlődés elvének megfelelően megvalósított energiapolitikát, amely a jelenlegi és jövőbeni generációk számára egyaránt garantálja az energiaforrásokhoz való méltányos, egyetemes és versenyen alapuló hozzáférést, egyúttal tiszteletben tartva a természeti környezetet is;
9. arra ösztönzi a tagállamokat, hogy fokozzák az Unió energiapolitikája terén 2020-ig elérendő jelenlegi célokra irányuló folyamatos erőfeszítéseiket, külön hangsúlyt helyezve a 20 %-os energiahatékonysági célra, amelynek megvalósítása jelenleg elmaradásban van; hangsúlyozza e tekintetben, hogy a megújuló energiaforrásból előállított energia támogatásáról szóló irányelv⁽¹⁾ valamennyi rendelkezésének megfelelő idejű és teljes körű végrehajtása létfontosságú ahhoz, hogy 2020-ig elérjék az EU legalább 20 %-os kötelező célját;

⁽¹⁾ 2009. április 23-i 2009/28/EK irányelv (HL L 140., 2009.6.5., 16. o.). A COM(2012)0595 módosító javaslatról jelenleg folynak a tárgyalások.

2013. március 14., csütörtök

10. felszólítja a Bizottságot, hogy fogadja el a regionális energetikai specializáció stratégiáját, hogy a régiók fejleszthessék azokat az energiaforrásokat, amelyek a leghatékonyabbak a 2050-es célok eléréséhez, mint amilyen délen a napenergia, északon pedig a szélenergia;

11. véleménye szerint az alacsony szén-dioxid-kibocsátású és energiahatékony gazdaságra való átállás a fenntarthatóság mellett az energiaellátás biztonsága és a versenyképesség európai megteremtéséhez is lehetőséget teremt, valamint az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentése versenyelőnyt jelenthet az energiához kapcsolódó termékek és szolgáltatások növekvő világpiacán; kiemeli, hogy ez lehetőséget teremt a megújuló energiaforrások piacán tevékenykedő európai kkv-k számára, illetve amellet, hogy kiváló ösztönzést nyújt a vállalkozói szellem és az innováció fejlesztéséhez, a munkahelyteremtés fontos forrásának is tekinthető;

12. hangsúlyozza, hogy az egyértelmű, koherens és következetes szakpolitika és szabályozási keret kiemelkedő fontossággal bír a tekintetben, hogy az ütemtervben meghatározottak szerint gazdaságilag hatékony és fenntartható módon segíti serkenteni a „no regrets” technológiákhoz kapcsolódó befektetéseket; hangsúlyozza az „Európa 2020: A foglalkoztatást és növekedést célzó új európai stratégia” által meghatározott kiemelt célokat és kéri az ilyen jellegű politikai megközelítés folytatását 2020 után is; megállapítja, hogy a 2020 utáni stratégiákkal kapcsolatos megalapozott és kiegyensúlyozott döntések meghozatalához felül kell vizsgálni a 2020-ig szóló jelenlegi stratégiákat; nyomtatékosítja az Unió energiabiztonságának, gazdasági és ipari versenyképességének, munkahelyteremtésének, társadalmi aspektusainak és környezeti fenntarthatóságának növelésére összpontosító energiasztratégia fontosságát, mindezt olyan intézkedések révén megvalósítva, mint például a megújuló energiaforrások fokozott alkalmazása, az ellátási útvonalak, szállítók és források diverzifikálása, többek között a tagállamok jobb összekapcsolása, valamint a villamosenergia-termelő rendszer hatékonyabb és optimalizált kialakítása a fenntartható energiatermelésbe és a tartalék-előállításra és kiegyenlítésre irányuló technológiákba való beruházások ösztönzése érdekében;

13. megállapítja, hogy a szén-dioxid piacok működése és az energiaforrások ára fontos szerepet játszik a piaci szereplők – köztük az ipar és a fogyasztók – magatartásának meghatározásában; felszólít egy 2020 utáni időszakra szóló szakpolitikai keretre, amelyre a „szennyező fizet” elv és hosszú távú szabályok az irányadók, hogy garantálják a biztonságot a piaci szereplők számára;

14. emlékeztet arra, hogy saját energiaszerkezetük meghatározása az egyes tagállamok hatáskörét képezi; elismeri, hogy a 2050-ig szóló energiaügyi ütemterv kiegészíti az energiaellátás korszerűsítésére irányuló nemzeti, regionális és helyi erőfeszítéseket; elismeri ezért a tagállamok közös célkitűzések alapján történő együttműködésének szükségességét; hangsúlyozza továbbá, hogy ahhoz, hogy képes legyen elérni egy jól koordinált, egész Unióra kiterjedő, összekapcsolt és fenntartható energetikai átalakulást, az EU-nak nagyon fontos szerepet kell betöltenie, többek között annak biztosítása terén, hogy a nemzeti politikák összhangban álljanak az Európai Unió céljaival és jogával; sürgeti a tagállamokat és a Bizottságot, hogy a továbbiakban is törekedjenek olyan opciók megvalósítására, amelyek révén a globális erőfeszítések részeként technológiailag sokoldalú, fenntartható, gazdaságilag hatékony, versenyképes és biztonságos módon, a piac lehető legkisebb torzulása mellett teljesíthetők a hosszú távú éghajlat-változási és energiaügyi célok (amelyeket a Tanács is elfogadott), valamint – nemzeti szinten – folytassák arra irányuló erőfeszítéseiket, hogy teljes körűen kiaknázzák a költséghatékony energiamegtakarításban rejlő lehetőségeket, amit többek között a rendelkezésre álló uniós pénzügyi eszközök is támogatnak; ugyanakkor elismeri egy összehangolt és – adott esetben – közös európai megközelítés kialakításának előnyeit, aminek lehetővé kell tennie a kisléptékű energiarendszerek sajátos jellemzőinek és a rugalmasság ebből eredő szükségességének figyelembevételét;

15. hangsúlyozza, hogy az uniós energiabiztonság létfontosságú pillérének minősül, hogy az uniós tagállamok energiarendszere saját energiaforrásaikon és az azokhoz való hozzáférésükön alapul; ezért úgy véli, hogy e tekintetben az lenne a legracionálisabb lépés a tagállamok részéről, ha azon energiotechnológiákat fejlesztenék, amelyek lehetősége számukra adott, illetve amelyek terén tapasztalatokkal rendelkeznek, továbbá amelyek folyamatos és megbízható energiaellátást garantálnak számukra, egyúttal tiszteletben tartva a környezetvédelemhez és éghajlatváltozáshoz fűződő normákat;

16. rámutat arra, hogy a tervezett cselekvések fő csapásirányának nem a csökkentési célok fentről lefelé építkező forgatókönyveinek megvalósítására kell összpontosítania – ahogy azt jelenleg teszi –, hanem sokkal inkább olyan intézkedési forgatókönyvek végrehajtására, amelyek figyelembe vesznek olyan kérdéseket, mint például a tagállamokban fennálló lehetőségek, a gazdasági szempontból hatékony új technológiák fejlesztésének kilátásai, valamint a javasolt szakpolitika végrehajtásának globális hatásai, annak érdekében, hogy azután csökkentési célokra telessenek javaslatot a következő évekre vonatkozóan (alulról felfelé építkező megközelítés);

17. elismeri az energiaügyi ütemtervben foglalt következtetéseket, amelyek szerint a fenntartható energiaágazatra való uniós léptékű átállás technikai és gazdasági szempontból is megvalósítható, hosszú távon pedig – a Bizottság elemzései szerint – kevesebb költséggel jár, mint a jelenlegi szakpolitikák folytatása; ugyanakkor rámutat arra, hogy figyelembe kell venni a tagállamok körében esetelegesen jelentősen eltérő nemzeti kontextust;

2013. március 14., csütörtök

18. úgy véli, hogy a 2050-es célokat sohasem érik el, ha az EU nem vállalja feladatait, és nem tölti be kulcsszerepét az átmenetben; különösen a nagyléptékű projektek, mint például az északi-tengeri offshore szélerőműparkok építése esetében; úgy véli, hogy a több vagy az összes tagállamot érintő határokon átnyúló infrastrukturális projektek esetében az EU-nak fel kell vázolnia a kiemelt projekteket és fő befektetőként kell működni, ezzel ösztönözve a magánbefektetéseket;

19. elismeri, hogy a jövő energiaszerkezetében a villamos energia növekvő jelentősége megköveteli azt, hogy az alacsony szén-dioxid-kibocsátású villamosenergia-előállítás valamennyi módját (átalakítás hatékonysága, megújuló energiaforrások, szén-dioxid-leválasztás és -tárolás [CCS] és atomenergia) ki kell használni, ha a versenyképesség és az ellátásbiztonság veszélyeztetése nélkül el akarják érni az éghajlati célokat;

20. hangsúlyozza, hogy a teljesen kifejlesztett, határokon átnyúló infrastruktúra és az Unión belüli információcsere-mechanizmus az ütemterv sikerének előfeltételei; hangsúlyozza ezért, hogy a tagállamok közötti szoros koordinációra, valamint közös fellépésre, szolidaritásra és átláthatóságra van szükség a külső energiapolitika, az energiabiztonság és az új energetikai infrastrukturális beruházások terén;

21. sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy a Bizottság nem hajtotta végre a 2050-ig szóló energiaügyi ütemtervre vonatkozóan a saját szakértői tanácsadó csoportja által készített ajánlásokat; felszólítja a Bizottságot, hogy adja ki az energiaügyi ütemterv frissített változatát, amely ezeket az ajánlásokat is figyelembe veszi;

Egy hosszú távú stratégia alapvető elemei

22. tudomásul veszi a 2050-ig szóló energiaügyi ütemtervben foglalt következtetéseket, amelyek szerint hasonlóságok figyelhetők meg a vizsgált forgatókönyvek keretében az Unió energiarendszerének átalakítása érdekében meghozandó intézkedések között; üdvözli ebben az összefüggésben a Bizottság arra vonatkozó következtetéseit, hogy a megújuló energiaforrások fokozott alkalmazása, az energiahatékonyság és az energiainfrastruktúra, többek között az intelligens hálózatok „no regrets” opciók, különösen ha azok piaci mechanizmusokon alapulnak, függetlenül attól, hogy konkrétan melyik útvonal kiválasztására kerül sor a szén-dioxid-mentes energiarendszer 2050-ig történő eléréséhez;; felkéri a Bizottságot, hogy tárjon fel olyan forgatókönyvet, amely a magas energiahatékonyság és a megújuló energiaforrások magas arányának együttes fennállásán alapul; úgy véli, hogy a követendő út megválasztása segítené a befektetési biztonság növelését;

23. úgy véli, hogy a pénzügyi válságból lehetőséget kellene kovácsolni arra, hogy az EU társadalmi modellje egy rendkívül energiahatékony, teljes mértékben megújuló energiaforrásokon alapuló és az éghajlatváltozással szemben ellenálló gazdasággá alakuljon;

24. elismeri, hogy a megújuló energiaforrások magasabb részaránya a 2020 utáni energiaszerkezetben egy fenntarthatóbb energiarendszer kulcsfontosságú szempontját képezi; továbbá elismeri, hogy a bizottsági közleményben vizsgált valamennyi forgatókönyv a teljes bruttó energiafogyasztást tekintve az uniós energiaszerkezetben belül a megújuló energia részarányának mintegy 30 %-os növekedését feltételezi 2030-ra és legalább 55 %-ost 2050-re; hangsúlyozza, hogy egy jobb energiahatékonysági politika irányába történő elmozdulás elősegítheti a megújuló energia részarányának növelését; kéri a Bizottságot, hogy a decentralizált energiatermelés hangsúlyozottan jelenjen meg a jövőbeli becslésekben; felkéri továbbá a Bizottságot, hogy egyértelműen térképezze fel azokat a pénzügyi, műszaki és infrastrukturális akadályokat, amelyek a tagállamokban a decentralizált energiatermelés bővülésének útjában állnak;

Energiahatékonyság

25. hangsúlyozza, hogy a fokozott energiahatékonyság és energiamegtakarítás elengedhetetlen szerepet játszik majd az energiarendszer átalakításában, valamint hogy a 2020-ig szóló célkitűzések elérése előfeltétel a 2050-ig terjedő időszak további előrehaladásához; e tekintetben azt ajánlja, hogy a tagállamok fokozzák erőfeszítéseiket a nemrégiben elfogadott energiahatékonysági irányelv teljes körű végrehajtása érdekében, továbbá ajánlja, hogy a figyelemfelhívó kampányokat és az energiahatékonyságot foglalják bele a tagállamok nemzeti oktatási tanterveibe; ajánlja a tagállamoknak és a Bizottságnak, hogy fokozottan vonják be a nemzeti elgondolásokat és fejlesztési bankokat, és támogassák a bevált módszerek cseréjét; emlékeztet, hogy az energiahatékonyság, ha azt megfelelően hajtják végre, költséghatékony módja annak, hogy Európa elérje hosszú távú céljait az energiamegtakarítás, az éghajlatváltozás, valamint a gazdasági és energiabiztonság területén; elismeri, hogy az energiahatékonyabb gazdaságra való áttérés felgyorsíthatja az innovatív technológiai megoldások elterjedését, a fosszilis tüzelőanyagok behozatalának csökkenését, valamint javíthatja az uniós ipar versenyképességét és növekedését; úgy véli, hogy a jobb energiahatékonysági politika felé történő elmozdulás során a teljes energiakeresleti és kínálati láncot – többek között az energiaátalakítást, -szállítást, -elosztást és -szolgáltatást, az ipari és háztartási fogyasztás és az épületek fogyasztása mellett – kell a figyelem középpontjába állítani; hangsúlyozza, hogy az EU hosszú távú energiahatékonysági politikájának központi elemként figyelembe kell vennie az épületek energiafelhasználásának csökkentését, tekintve, hogy a meglévő épületek felújítása hatalmas energiamegtakarítási potenciált jelent; hangsúlyozza, hogy jelentősen növelni kell az épületfelújítások jelenlegi arányát és minőségét annak érdekében, hogy az EU a meglévő épületállomány energiafogyasztását 2050-re a 2010-es szinthez képest 80 %-kal csökkenthesse; e tekintetben felszólítja a tagállamokat, hogy fogadjanak el ambiciózus hosszú távú épületfelújítási stratégiákat az energiahatékonysági irányelv által megkívánt módon;

2013. március 14., csütörtök

26. hangsúlyozza, hogy sürgősen szükség van új, modern, intelligens és rugalmas energia-infrastruktúrára, különösen a rugalmasabb kiegyenlítő és kiegyensúlyozó kapacitást, többek között egyéni villamosenergia-termelő mikroegységeket és tárolási rendszereket lehetővé tevő intelligens hálózatokra, új villamosenergia-felhasználásokra (például elektromos járművekre) és a keresletre reagáló programokra (többek között intelligens fogyasztásmérőkre), valamint egy teljes mértékben integrált európai hálózati rendszerre többek között azért, hogy valamennyi energiaforrást Unió-szerte integrálni lehessen, ahogy az már szükségesnek bizonyult; emlékeztet arra, hogy a költségoptimalizált szakpolitikák a keresleti minták, az ellátási potenciál, a földrajzi jellemzők és a helyi szintű gazdasági kontextus szerint változnak; hangsúlyozza továbbá, hogy a rugalmasabb kapacitásfelhasználás és tárolás ösztönzése érdekében sürgős szükség van stabil és kiszámítható szabályozási keretek és uniós piaci mechanizmusok létrehozására, továbbá az energia-infrastruktúrára vonatkozó iránymutatásokkal és az európai összekapcsolódási eszközzel összhangban levő közös érdekű infrastrukturális projektek uniós társfinanszírozására;

27. megállapítja, hogy a nemzeti és uniós finanszírozási eszközök, többek között az uniós költségvetési és befektetési politika előfeltételei az új energiainfrastruktúra kiépítésének Európában, miközben figyelembe veszi mind az újonnan épített épületek költségeit, mind pedig az elavult létesítmények leszerelésének költségeit, valamint az érintett régiók környezeti és társadalmi rehabilitációjára irányuló programok költségeit is;

28. kéri a Bizottságot, hogy holisztikusan vizsgálja meg az energiatárolás potenciálját és különféle lehetséges technológiáit az EU-ban, az EU belső energiapiaca, az energetikai hálózati kapacitások, az energetikai és éghajlatváltozással kapcsolatos politikák fogyasztóvédelmi érdekekkel együtt történő integrálása révén, hogy elérhetőek legyenek az EU energetikai és éghajlati céljai, csökkenjen az EU-n kívüli energiától való függőség, és valódi egységes piac és egyenlő versenyfeltételek jöjjenek létre az energia területén, a jövőre nézve az energiaellátás lehető legnagyobb biztonsága mellett;

Megújuló energia

29. hangsúlyozza, hogy a megújulóenergia-politika fokozottan európai megközelítése közép- és hosszú távon kulcsfontosságú; arra ösztönzi a tagállamokat és régióikat, hogy javítsák az együttműködést, többek között fokozottabban használják ki a megújuló energiáról szóló irányelvben rögzített együttműködési mechanizmusokat annak érdekében, hogy optimalizálják a megújuló energiaforrások bővítésének hatékonyságát, csökkentsék a megújuló energiaforrások költségeit és biztosítsák, hogy az EU-ban több befektetés irányuljon olyan területekre, ahol a legnagyobb eredményesség és hatékonyság érhető el, a tagállamok egyéni sajátosságainak figyelembevételével; hangsúlyozza a célok meghatározásának fontosságát; ezzel összefüggésben hangsúlyozza a Bizottság fontos szerepét abban, hogy elősegíti a megújuló energiaforrások és az ehhez fűződő tagállami lehetőségek megfelelő elemzéseinek koordinálását, pénzügyi támogatását és kidolgozását, és üdvözli a megújuló energia kereskedelméről szóló iránymutatások Bizottság által történő bejelentett kidolgozását; rámutat arra, hogy a megújuló energiaforrások hosszú távon központi helyre kerülnek majd az európai energiaszerkezeten belül, ahogy a technológiai fejlesztések szakaszából áttérnek a tömegtermelésre és a tömeges bevezetésre, a kisebb léptéktől a nagyobb felé haladnak – a helyi és a távolabbi források egyesítésével –, a támogatásoktól pedig a verseny felé mozdulnak el; hangsúlyozza, hogy a megújuló energiaforrások növekvő bevezetése szakpolitikai és energiapiac-szerkezeti kiigazításokat tesz szükségessé a piacoknak a realitáshoz való hozzáigazítása és a nagyobb fokú piaci integráció elérése érdekében, különös tekintettel a rugalmasság és a hálózati rendszer stabilitására irányuló szolgáltatások jutalmazására; hangsúlyozza a stabil szabályozási keret fontosságát a befektetések ösztönzésében mind uniós, mind pedig tagállami szinten; nyomatékosítja az egyszerűsített adminisztratív eljárások és a stabil és hatékony támogatási rendszerek szükségességét, amelyek idővel kiigazíthatók és fokozatosan megszüntethetők, amikor a technológiák és ellátási láncok fejlettebbé és versenyképessé válnak, és sikerül orvosolni a piaci hibákat; hangsúlyozza azonban, hogy a támogatási rendszerek visszamenőleges hatályú megváltoztatása hátrányosan érinti a befektetői bizalmat, és ezzel növeli a befektetések kockázatát és költségeit;

30. elismeri, hogy a megújuló energiára vonatkozó célok sikeresek lettek, és felszólítja a tagállamokat, hogy hajtsanak végre a 2020-as céljaik eléréséhez szükséges stabil politikákat;

31. emlékeztet a Desertec-hez hasonló projektek és a megújuló energiaforrások felhasználásának szerepére a szomszédos országokban; kiemeli a „Helios” projekt kilátásait a Délkelet-Európában megtermelt villamos energia Közép-Európába történő szállítását illetően, valamint a szélenergia további bővítésének kilátásait az Északi-tengeren és a szomszédos régiókban; hangsúlyozza, hogy a szomszédos régiókban megújuló forrásokból előállított villamos energia behozatalának lehetőségét ki kell egészíteni a megújuló energiaforrások ösztönözésével és elősegítésével, például a Földközi-tenger déli térségében és az északi-tengeri térségben, továbbá az európai hálózatokon belüli több összekapcsolással;

32. hangsúlyozza, hogy számos megújuló energiaforrás esetében pillanatnyilag lehetetlen garantálni a megbízható energiaellátást a jelenlegi technológiai feltételek mellett, ami szükségessé teszi a hagyományos energiaforrások bármikor elérhető tartalékainak fenntartását; ezzel összefüggésben felszólítja a Bizottságot, hogy nyújtson be elemzést arra vonatkozóan, hogy a megújuló energiaforrások miként fejleszthetők fenntartható módon, és hogyan lehet támogatni mindenek előtt a megújuló energia megbízható forrásait; úgy véli, hogy a kevésbé megbízható energiaforrások esetében elemzéseket kell végezni – amelyek keretében megvizsgálják a tartalékenergia biztosításának költséghatékonyságát –, valamint energiatárolási technológiákat kell kialakítani;

2013. március 14., csütörtök

33. kiemeli, hogy a EU villamosenergia-ellátásának hosszú távú szén-dioxid-mentesítése érdekében szorosabb integrációra kell törekedni a szomszédos országokkal és régiókkal, például Norvégiával, Svájcjal és a Földközi-tenger déli térségével; hangsúlyozza, hogy Európa hasznot húzhat e régiók jelentős megújuló energiaforrásainak fejlesztéséből, hogy kielégítse mind a helyi keresletet, mind pedig – a nagy távolságú hálózatok összekapcsolásának fejlesztésén keresztül – az uniós kereslet egy korlátozott százalékát; megállapítja, hogy a nagyobb fokú összekapcsolás lehetővé teszi a tagállamok számára a megújuló villamos energia exportját és importját a megbízható energiaellátás biztosítása és a változó villamosenergia-termelés, például a szélenergia kiegyensúlyozása érdekében; ennek fényében rámutat arra, hogy a Norvégiával való összekapcsolás különös előnyt kínál az EU számára, mivel az megnyitja a hozzáférést a norvég vízerőművek jelentős villamosenergia-tárolási képességeihez;

34. hangsúlyozza a villamosenergia-termelő mikroegységek fontosságát a megújuló energiaforrások részarányának növelésében; emellett kiemeli a villamosenergia-termelő mikroegységek fontosságát az energiahatékonyság növelésében, az energiaellátás biztosításában, valamint abban, hogy a polgárokat bevonják saját energiafogyasztásukba és az éghajlatváltozás elleni küzdelembe; e tekintetben hangsúlyozza, hogy koherens uniós stratégiára van szükség a villamosenergia-termelő mikroegységekkel kapcsolatban, amely intézkedéseket tartalmaz az energiainfrastruktúra korszerűsítésére, a jogalkotási korlátok csökkentésére és a fiskális ösztönzőkkel kapcsolatos bevált gyakorlatok cseréjére;

35. hangsúlyozza, hogy a megújuló energiával kapcsolatos technológiák tekintetében 2020 után kellően erőteljes szakpolitikai keretre van szükség, amelyek még nem érték el az arra a célra kialakított hálózati paritást, hogy közelítsék egymáshoz, egy későbbi szakaszban pedig fokozatosan megszüntessék a támogatásokat;

36. megállapítja, hogy a 2050-ig szóló energiaügyi ütemterv forgatókönyvei a bioüzemanyagok magasabb részarányát feltételezték; e tekintetben úgy véli, hogy a Bizottságnak támogatnia kell a bioüzemanyagoknak az élelmiszer-növények melléktermékein alapuló 3. generációjára való átállást, és hasonló feltételeket kell szabnia az importált bioüzemanyagokkal szemben is;

37. kéri a Bizottságot, hogy nyújtson be javaslatot arra vonatkozóan, hogy a megújuló energiaforrások használata terén hogyan lehet növelni a hatékonyságot az Európai Unióban és annak régióiban; úgy véli, hogy középtávon regionális csoportokat lehetne létrehozni a megújuló energiák piacán;

38. felszólítja a tagállamokat és a Bizottságot, hogy a megújuló energián alapuló áruk tekintetében támogassák és mozdítsák elő a globális nyitott piacok politikáját, és biztosítsák valamennyi kereskedelmi akadály felszámolását, hogy a megújuló energiával kapcsolatos technológiaexport előmozdításával növeljék az EU versenyképességét;

39. elismeri, hogy a megújuló energiára vonatkozó célok sikeresek voltak, és ezeket 2030-ig meg kell hosszabbítani; felszólítja a tagállamokat, hogy maradjanak ezen a pályán a 2020-as céljaik teljesítése érdekében; aggodalmának ad hangot amiatt, hogy a tagállamok egyre gyakrabban hirtelen módosítják a megújuló energia támogatási mechanizmusait, különös tekintettel a visszamenőleges hatályú változtatásokra és a támogatások befagyasztására; felszólítja a Bizottságot, hogy gondosan kövesse nyomon a megújuló energiáról szóló irányelv végrehajtását, és szükség esetén lépjen fel; felszólítja a tagállamokat, hogy biztosítsanak stabil keretet a megújuló energiával kapcsolatos befektetések számára, ideértve az állandó és rendszeresen felülvizsgált támogatási rendszereket és az ésszerűsített adminisztratív eljárásokat is;

40. kéri a Bizottságot és a tagállamokat, hogy a következő többéves pénzügyi keretben jelentősen növeljék meg az energetikai hatékonyságot célzó intézkedésekre elkülönített összegeket;

Infrastruktúra és belső energiapiac

41. hangsúlyozza, hogy miközben az EU az energiabiztonsághoz és energiafüggetlenséghez kapcsolódó célt követi, a hangsúlynak egy kölcsönös energiafüggőségi modell irányába kell eltolódnia azáltal, hogy biztosítják az Unió belső energiapiacának, valamint az észak–déli, illetve kelet–nyugati irányú összeköttetést kínáló uniós intelligens és szuperhálózat infrastruktúrájának gyors kiteljesítését a tagállamok komparatív előnyeinek legjobb kihasználása érdekében és a tagállamokban a decentralizált és mikroléptékű energiatermelésben és az intelligens energia-infrastruktúrában rejlő teljes potenciál kihasználása mellett; hangsúlyozza annak fontosságát, hogy a tagállamok szakpolitikai és szabályozási fejleményei teljes mértékben összhangban álljanak a három liberalizációs csomag rendelkezéseivel, megszüntessék az infrastruktúra terén fennmaradó „szűk keresztmetszeteket” és piaci hibákat, valamint ne emeljenek új akadályokat a villamosenergia- és földgázpiaci integráció előtt; továbbá hangsúlyozza, hogy az egyes nemzeti rendszerek keretében hozott energiapolitikai döntéseknek azt is figyelembe kell venniük, hogy az ilyen döntések milyen hatással járhatnak más tagállamokra nézve; azt javasolja, hogy kívánatos lenne annak meghatározása, hogy az Energiaszabályozók Együttműködési Ügynöksége (ACER) szakértelmét és létesítményeit a fenti feladatok elvégzésére lehet-e, illetve miként lehet felhasználni;

2013. március 14., csütörtök

42. elismeri, hogy az energetikai infrastrukturális projekteket hatalmas előzetes beruházások és 20–60 éves működési élettartam jellemzik, és azokat jelentősen csökkenteni fogja az energiamegtakarítási lehetőségek teljes körű kihasználása; emlékeztet arra, hogy a jelenlegi piaci környezet rendkívül kiszámíthatatlan, és így a befektetők haboznak az energiainfrastruktúra fejlesztésével kapcsolatban; hangsúlyozza, hogy támogatni kell az új stratégiákat beleértve az „energiamegtakarítás először” stratégiát is, és az innovatív eszközöket, hogy csökkenteni lehessen az infrastrukturális befektetések iránti igényt, lehetővé téve a gyorsan változó környezethez való gyors alkalmazkodást;

43. hangsúlyozza a jelenlegi szakpolitikák és rendeletek végrehajtásának szükségességét, hogy a meglévő energia-infrastruktúrát jobban kihasználják az uniós fogyasztó javára; felhívja a Bizottságot és az ACER-t, hogy szigorúbban ellenőrizze az olyan szabályok nemzeti végrehajtását, mint a „használd vagy elveszíted” elvre vonatkozó szabályok;

44. hangsúlyozza a teljes mértékben integrált európai energiapiac 2014-ig történő megvalósításának szükségességét; megjegyzi, hogy fontos lenne a belső energiapiacra vonatkozó jogszabályok teljes körű végrehajtása valamennyi tagállamban, továbbá hogy szükség van annak biztosítására, hogy 2015 után egyetlen tagállam vagy régió se szigetelődjön el az európai földgáz- és villamosenergia-hálózatoktól; kiemeli a társadalmi hatás és az energiaköltségek figyelembevételének szükségességét, miközben gondoskodni kell arról, hogy az energiaárak átláthatóbbak legyenek és jobban tükrözzék a költségeket, beleértve környezeti költségeket is, ha azokat nem veszik teljes mértékben figyelembe;

45. tudomásul veszi az uniós tagállamok és harmadik országok közötti, az energiapolitikára vonatkozó kormányközi megállapodások tekintetében létrehozott információcsere-mechanizmust, mivel e mechanizmus célja az energiapolitika átláthatóságának, koordinálásának és hatékonyságának növelése az EU egész területén; felszólítja a tagállamokat, hogy törekedjenek annak biztosítására, hogy ne kössenek a belső energiapiacra vonatkozó jogszabályokkal ellentétes megállapodásokat; úgy véli, lehetővé kellene tenni a Bizottság számára, hogy megvizsgálhassa, hogy a megállapodások tervezetei összhangban állnak-e a jogszabályokkal, valamint adott esetben részt vehessen a tárgyalásokon; úgy véli, hogy az információcsere szolgáló mechanizmus előrelépést jelent az Unión kívülről történő energiavásárlás koordinálása felé, ami a 2050-ig szóló energiaügyi ütemterv céljainak elérése szempontjából alapvető jelentőségű bír;

46. kiemeli, hogy az energiapiaci beruházókat célzó ösztönzők erősítésére van szükség, a jövedelmezőség növelése és a bürokratikus eljárások – enyhítés nélküli – megkönnyítése révén;

47. elismeri, hogy a pénzügyi válság megnehezítette az energiarendszer átalakításának finanszírozásához szükséges beruházások vonzását; felhívja a figyelmet az új kihívásokra, így például a rugalmas tartalék és kiegyensúlyozó erőforrások szükségességére a villamosenergia-termelő rendszeren belül (pl. rugalmas energiatermelés, megbízható átviteli hálózat, tárolás és igénykezelés, villamosenergia-termelő mikroegységek és összekapcsolás) elősegítendő a megújuló forrásokból történő, változó villamosenergia-termelés várható növekedésének kezelését; hangsúlyozza az infrastruktúra fontosságát az elosztás szintjén, és kiemeli azt a fontos szerepet, amelyet a proaktív fogyasztók és az elosztórendszer-üzemeltetők játszanak a decentralizált energiatermékeknek és a keresleti oldali hatékonysági intézkedéseknek a rendszerbe történő integrálásában; hangsúlyozza, hogy az Európában rendelkezésre álló kapacitás megfelelő felmérésére, valamint elegendő összekapcsolásra és rugalmas és kiegyensúlyozó tartalékkapacitásra van szükség, hogy megfelelő kapacitás álljon rendelkezésre a kínálat és a kereslet összeegyeztetéséhez, ezáltal biztosítva a villamosenergia- és földgázellátás biztonságát; kiemeli, hogy ha nagyobb prioritást kapna a keresleti oldal irányítása és a keresleti oldal energiatermelése, az jelentősen erősítené a decentralizált energiaforrások integrációját, és hozzájárulna az általános energiapolitikai célkitűzések eléréséhez;

48. hangsúlyozza, hogy mivel a jelenlegi infrastruktúra elavult, a 2050-ig szóló ütemtervvel foglalkozó bizottsági közlemény valamennyi forgatókönyve esetén óriási beruházásokra lesz szükség; rámutat, hogy ez 2030-ig az energiaárak emelkedését fogja eredményezni mindegyik forgatókönyv esetében; ezenfelül megjegyzi, hogy a Bizottság szerint az emelkedés legnagyobb része már most zajlik a referencia-forgatókönyv szerint, és abból adódik, hogy az elkövetkező 20 évben lecserélésre kerül a régi, már teljesen leírt energiatermelési kapacitás;

49. hangsúlyozza, hogy az Európai Unió energiabiztonságához a behozatali forrásokat is diverzifikálni kell; ezért hangsúlyozza, hogy az Uniónak tevékenyen fokoznia kell az együttműködést partnereivel; megállapítja a Déli Gázfolyosó befejezését érintő késedelmeket; hangsúlyozza annak szükségességét, hogy az energiaellátás diverzifikálása révén valósítsák meg az energiabiztonságot; emlékeztet arra, hogy a cseppfolyósított földgáz (LNG) és az LNG-flották jelentősen hozzájárulnak az EU energiaellátásához, valamint kiemeli egy kiegészítő kelet-mediterrán és fekete-tenger LNG-folyosóban rejlő lehetőséget arra, hogy rugalmas energiahordozóként, valamint az Unió belső energiapiacán megvalósuló fokozott verseny ösztönzőjeként szolgáljon;

2013. március 14., csütörtök

50. emlékeztet arra, hogy az Uniónak a termelő és tranzitországokkal – különösen az európai szomszédságpolitikához tartozó országokkal – fenntartott stratégiai partnerségei megfelelő eszközöket, kiszámíthatóságot, stabilitást és hosszú távú befektetéseket igényelnek; hangsúlyozza, hogy ennek érdekében az Unió éghajlati célkitűzéseinek támogatniuk kell az infrastruktúrába történő befektetésekre irányuló, az ellátási útvonalak diverzifikálását és az Unió energiabiztonságának növelését célzó olyan uniós projekteket, mint a Nabucco;

51. emlékeztet arra, hogy a belső piaci csomaggal összhangban a piaci szereplőknek főszerepet kell vállalniuk az energetikai infrastrukturális beruházások finanszírozásában; elismeri, hogy az ellátás biztonsága, a szolidaritás és a fenntarthatóság szempontjából indokolt, de elegendő piaci finanszírozást nem vonzó bizonyos innovatív vagy stratégiailag fontos projektek esetleg korlátozott köztámogatást igényelnek a magánfinanszírozás mozgósításához; hangsúlyozza, hogy az ilyen projektek kiválasztásának világos és átlátható kritériumokon kell alapulniuk, elkerülve a verseny torzulását, figyelembe kell venniük a fogyasztók érdekeit, és teljes mértékben összhangban kell állniuk az EU energiaügyi és éghajlat-változási céljaival;

52. hangsúlyozza, hogy a 2050-ig szóló energiaügyi ütemterv legtöbb forgatókönyvét nem lehet megvalósítani a helyi intelligens villamosenergia- és gázhálózatok fejlesztése nélkül; úgy véli, hogy a határokon átnyúló projektek mellett az Uniónak a helyi hálózatok létrehozását vagy felújítását támogató intézkedéseket kellene hoznia, különösen a védett fogyasztók hozzáférése tekintetében;

53. hangsúlyozza az európai hálózatfinanszírozási eszköz fontosságát, amelyben számottevő finanszírozási összeget tartanak fenn az EU energia-infrastruktúrájának átalakítására és továbbfejlesztésére; hangsúlyozza a fenntartható projektek azonosításának és támogatásának fontosságát, nagy és kis léptékben egyaránt;

54. hangsúlyozza az „egyablakos” megközelítés szerepét a bürokrácia csökkentésére irányuló uniós egyszerűsítési célkitűzések kiegészítéseként, ezáltal felgyorsítva az engedélyezési eljárásokat, és csökkentve az olyan társaságokra háruló adminisztratív terheket, amelyek energetikai infrastrukturális fejlesztésre vonatkozó engedélyt kívánnak szerezni, mindeközben garantálva az alkalmazandó szabályok és rendeletek kellő tiszteletben tartását; felkéri a tagállamokat, hogy e tekintetben vizsgálják felül eljárásaikat;

55. felhívja a Bizottságot, hogy sürgősen foglalkozzon az intézményi beruházók számára a harmadik energiaügyi csomag értelmezése tekintetében fennálló szabályozási bizonytalanságokkal, amikor akár az átviteli, akár a termelési kapacitás terén passzív beruházóként járnak el;

56. felhívja a Bizottságot, hogy sürgősen foglalkozzon az intelligens hálózatokkal kapcsolatos, az információs és kommunikációs technológiákba (IKT) és a meglévő hálózat jobb és nagyobb mértékű kihasználását elősegítő, más innovatív technológiákba történő beruházások terén az elosztórendszer-üzemeltetőket és átviteli rendszer-üzemeltetőket célzó ösztönzők hiányának kérdésével;

Társadalmi dimenzió

57. üdvözli a szociális ütemtervnek a 2050-ig szóló energiaügyi ütemtervbe való beépítését; úgy véli, hogy e tekintetben külön figyelmet kell fordítani az energiaszegénységre és a foglalkoztatásra; az energiaszegénységet illetően hangsúlyozza, hogy az energiának mindenki számára hozzáférhetőnek kell lennie, és felszólítja a Bizottságot, a tagállamokat, a helyi hatóságokat és az illetékes társadalmi szerveket, hogy működjenek együtt egyéni megoldások kidolgozásában a villamosenergia- és fűtési szegénységhez hasonló problémák kezelése érdekében, különös hangsúlyt helyezve az alacsony jövedelmű, sérülékeny háztartásokra, amelyeket a legjobban sújtanak a magasabb energiaárak; úgy véli ezért, hogy egy ilyen stratégia előmozdítja az energiahatékonyságot és az energiatakarékosságot, mivel ez az energiaszámlák csökkentésének egyik leghatékonyabb módja, és elemezni kell az olyan nemzeti intézkedéseket, mint adózás, közbeszerzés, fűtési árak stb., különösen akkor, ha azok akadályozzák az energiahatékonysági beruházásokat vagy a hőtermelés és -felhasználás optimalizálását, továbbá ajánlásokat kell tenni a bevált és rossz gyakorlatokról; hangsúlyozza, hogy fontos még több energiahatékonysági intézkedést kifejleszteni és azokat kommunikálni, keresleti és kínálati oldali fellépéseket ösztönözni, valamint figyelemfelhívó kampányokat folytatni a szükséges magatartásbeli változások elérése érdekében; kéri a tagállamokat, hogy tegyenek rendszeresen jelentést azokról a fellépésekről, amelyeket azért hoztak, hogy megvédjék a háztartásokat a növekvő energiaszámláktól és az energiaszegénységtől; a foglalkoztatással kapcsolatosan kéri a Bizottságot, hogy mozdítson elő intézkedéseket az oktatás, az átképzés és az átminősítések kiigazítására, hogy a tagállamok az energetikai átállásban részt vállaló, magasan képzett munkaerőt tudjanak kiképezni; felkéri a Bizottságot, hogy 2013 végére adjon több tájékoztatást a Parlamentnek az átállás által az energetikai, ipari és szolgáltatási ágazatok foglalkoztatására gyakorolt hatásokról, és dolgozzon ki konkrét mechanizmusokat a munkavállalók és az érintett ágazatok támogatására; javasolja, hogy a tagállamok vegyék figyelembe az energiatermelés és -fogyasztás külső költségeit és előnyeit, mint például a levegőtisztaság javulásából eredő egészségügyi előnyöket; úgy véli, hogy az energiaügyi ütemterv következményeiről szóló szociális párbeszéd, amelybe az összes érintett érdekelt fél be kell vonni, az átállási időszak során is kulcsfontosságú tényező marad;

2013. március 14., csütörtök

58. rámutat arra, hogy egy olyan szén-dioxid-mentesítési stratégia elfogadása, amely nem veszi figyelembe az egyes tagállamokban fennálló helyzetet, az energiaszegénység súlyos növekedéséhez vezethet, azaz olyan helyzethez, amelyben néhány tagállam meghatározása szerint a háztartások költségvetésének több mint 10 %-át energiára költik;

59. hangsúlyozza, hogy a fogyasztókat védeni kell a magas energiaáraktól, és a vállalkozások számára védelmet kell nyújtani az EU-n kívüli társaságok részéről tapasztalható tisztességtelen verseny, valamint mesterségesen alacsony árak ellen, a Rio+20 csúcstalálkozón a WTO megerősített szerepét illetően kifejezett felszólításokkal összhangban;

60. sürgeti a tagállamokat és a nemzetközi közösséget, hogy támogassák azon oktatási intézményeket, amelyek képzett munkaerőt, valamint a kutatók és innovátorok új generációját biztosítják a biztonságos energiaellátás és -felhasználás, az energiabiztonság és az energiahatékonyság területén; e tekintetben emlékeztet a Horizont 2020 és az Európai Innovációs és Technológiai Intézet fontos szerepére az oktatás, a kutatás és az energiaágazatban történő megvalósítás közötti szakadék áthidalásában;

61. hangsúlyozni kívánja, hogy az árak átláthatósága és a fogyasztók tájékoztatása központi szerepet tölt be; ezért úgy véli, hogy a Bizottságnak a lehető legpontosabban számszerűsítene kell, hogy ezek a tényezők a különféle kiválasztott forgatókönyvekben milyen hatást gyakorolnak a magánszemélyek és a vállalkozások által fizetett energiaára;

Az egyes energiaforrások szerepe

62. úgy gondolja, hogy az alacsony szén-dioxid-kibocsátású technológia valamennyi típusára szükség lesz általánosságban az EU energiarendszerének, különösen pedig a villamosenergia-ágazatnak a szén-dioxid-mentessé tételére irányuló, nagyra törő cél eléréséhez; elismeri, hogy továbbra is bizonytalan, hogy mely technológiák fognak technikai és kereskedelmi szempontból beválni az előírt időbeli kereteken belül; hangsúlyozza, hogy fenn kell tartani a rugalmasságot, hogy lehetővé váljon az alkalmazkodás a fellépő technológiai és társadalmi-gazdasági változásokhoz;

63. elismeri, hogy a hagyományos fosszilis tüzelőanyagok valószínűleg az energiarendszer részei maradnak, legalábbis az alacsony szén-dioxid-kibocsátású energiarendszerre való átállás ideje alatt;

64. elismeri, hogy az atomenergiát jelenleg fontos alacsony kibocsátású energiaforrásként használják; felszólítja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy a 2011-es fukusimai balesetből levonható tanulságok fényében javítsák az atomenergia biztonságát, hasznosítva a legutóbbi nukleáris stresszteszt eredményeit;

65. egyetért a Bizottsággal abban, hogy az atomenergia fontos tényező marad, mivel néhány tagállam az atomenergiát továbbra is az alacsony szén-dioxid-kibocsátással járó villamosenergia-termelés biztonságos, megbízható és megfizethető forrásának tekinti; elismeri, hogy a forgatókönyv-elemzés azt mutatja, hogy a nukleáris energia hozzájárulhat az alacsonyabb rendszerköltségekhez és az alacsony villamosenergia-árakhoz;

66. egyetért a Bizottsággal abban, hogy a földgáz rövid és középtávon fontos szerepet fog kapni az energiarendszer átalakítása szempontjából, mivel aránylag gyors és költséghatékony módja az erősebb szennyezést okozó fosszilis tüzelőanyagoktól való függőség csökkentésének; hangsúlyozza, hogy az Európai Unió gázellátási útvonalaik diverzifikálására van szükség; óva int minden olyan beruházástól, amely hosszú távon fosszilis tüzelőanyagtól és nukleáris fűtőanyagtól való, technológiai bezáródást eredményező függőséghez vezethet;

67. elismeri, hogy a villamosenergia-tárolás, az összekapcsolás és a keresletre reagáló rendszerek mellett a földgázpotenciál rugalmas tartalék lehet az ingadozó megújulóenergia-ellátás kiegyensúlyozásában; úgy véli, hogy nagyobb jelentőséget kell tulajdonítani a földgáznak, különösen abban az esetben, ha a szén-dioxid-leválasztási és -tárolási technológiák megfelelően rendelkezésre állnak; úgy véli ugyanis, hogy az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentésének az ezzel a kérdéssel kapcsolatos összes elgondolás középpontjában kell állnia, és elsősorban ennek kell vezérelnie az energiaügyi döntéseket;

68. véleménye szerint nem szabad elhanyagolni a cseppfolyós propán-bután gáznak a hiányos infrastruktúrájú helyeken energiaforrásként betöltött szerepét;

2013. március 14., csütörtök

69. hangsúlyozza, hogy az energiaellátás biztosítása érdekében rövid és középtávon kezelni kell a harmadik országokból az EU-ba érkező földgáz- és villamosenergia-import előrelátható növekedését; megismétli, hogy egyes régiók és tagállamok esetében ez a kihívás szorosan összefügg azzal, hogy egyetlen harmadik országból származó földgáz- és olajimporttól függenek; elismeri, hogy e kihívás leküzdéséhez szükség van többek között a versenyképesség és az ellátás biztonságának garantálásához nélkülözhetetlen hazai és megújuló energiaforrások szerepének erősítésére, valamint az energiaszolgáltatók, az ellátási útvonalak és az energiaforrások diverzifikálását célzó fellépésekre; elismeri, hogy e tekintetben az egyik stratégiai célkitűzés a déli földgázfolyosó megvalósítására való törekvés, valamint az EU földgázszükségletének nagyjából 10–20 %-át biztosító ellátási útvonal 2020-ig történő megvalósítása annak érdekében, hogy minden európai régió fizikai hozzáférése legyen legalább két különböző földgázforráshoz;

70. megállapítja, hogy a szén-dioxid-leválasztás és -tárolás (CCS) szerepet játszhat a szén-dioxid-mentesítés 2050-re történő elérése irányába; megjegyzi azonban, a CCS jelenleg még kutatás és fejlesztés tárgyát képezi; megjegyzi, hogy a CCS-fejlesztés továbbra is nagyon bizonytalan olyan megoldatlan problémák miatt, mint a meg nem határozott késlekedések, a magas költségek és a hatékonysággal kapcsolatos aggodalmak; hangsúlyozza, hogy a gazdasági szempontból hatékony, biztonságos és fenntartható módon kifejlesztett CCS-t amint lehet, kereskedelmi léptékben kell alkalmazni; kiemeli, hogy a CCS több energiaigényes ágazat szén-dioxid-mentesítése szempontjából is lényeges opció, mint például az olajfinomítás, az alumíniumkohászat és a cementgyártás; felszólítja a Bizottságot, hogy készítsen felidős értékelő jelentést a széntüzelésű erőművekre vonatkozó, európai uniós finanszírozású kísérleti projektek eredményeiről;

71. hangsúlyozza a politikai beavatkozás, a közfinanszírozás és a megfelelő szén-dioxid-ár fontosságát a CCS-technológia Európában történő, 2020-tól kezdődő korai alkalmazásának demonstrálásához és biztosításához; hangsúlyozza az EU demonstrációs programjának fontos szerepét, amelyet a CCS mint az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentését szolgáló fontos technológia lakossági elfogadásának és támogatásának kiépítése terén játszik;

72. felhívja a Bizottságot, hogy tegye lehetővé és mozdítsa elő a tudásmegosztást és az együttműködést az EU-n belül és nemzetközi szinten, a CCS demonstrációs projektek szintjén a legjobb tervezési érték biztosítása érdekében; felhívja a Bizottságot, hogy támogassa a csővezeték-infrastruktúrába történő korai beruházást és hangolja össze a határokon átnyúló tervezést a CO₂-elnyelőkhöz való hozzáférés 2020-tól kezdődő biztosítása érdekében, és végezzen kutatást az európai tározók jellemzése céljából; felhívja a Bizottságot, hogy aktívan működjön együtt a tagállamokkal és az iparral a CCS előnyeiről és biztonságáról folytatott kommunikáció érdekében, hogy kiépítsék a lakosság bizalmát e technológiával kapcsolatban;

73. megállapítja, hogy a hazai és regionális energiaforrások optimális, biztonságos és fenntartható fejlesztése és felhasználása, valamint a kiegyensúlyozott belföldi vagy importált energiaellátáshoz szükséges infrastruktúra versenyképessége hozzájárulhat a fokozott energiabiztonsághoz, és ezért az EU energiapolitikájának kialakításakor prioritásként kell kezelni;

74. megjegyzi, hogy amíg a nyersolajon alapuló termékek iránti kereslet fennáll, fontos az európai jelenlét fenntartani a finomító ágazatban, segítendő az ellátás biztonságának garantálását, támogatandó a feldolgozó iparágak, például a petrokémiai ágazat versenyképességét, meghatározandó a tüzelőanyag-finomítás minőségére vonatkozó világszintű szabványokat, biztosítandó a környezetvédelmi követelményeknek való megfelelést és megőrzendő a foglalkoztatást ezen ágazatokban; kiemeli továbbá az energiaügyi ütemterv megállapítását, miszerint a kőolaj feltehetően még 2050-ben is az energiaszerkezet részét fogja képezni – igaz, a mainál sokkal kisebb arányban –, és főként a nagy távolságra történő személy- és áruszállításban fogják használni;

75. úgy véli, hogy külön figyelmet kell fordítani azokra a tagállami régiókra, ahol jelenleg a szén az uralkodó energiaforrás, és/vagy ahol a széntermelés és a szénelapú villamosenergia-termelés regionális szinten alapvető fontosságú munkalehetőséget kínál; úgy véli, hogy további uniós szociális támogatásokra lesz szükség, ha a 2050-ig szóló energiaügyi ütemtervben felvázolt célokat az ezekben a régiókban élő embereknek el kell fogadniuk;

Globális kihívások az energiaügy terén

76. elismeri, hogy az EU globális kontextusban működik, és az egyedül végzett fellépés esetleg nem hoz meg minden várt kedvező hatást, ugyanakkor emlékeztet a TTE Tanácsnak az uniós energiapolitika külső dimenziójának megerősítéséről szóló, 2011. novemberi következtetéseire, amelyben a Tanács hangsúlyozta, hogy a nemzetközi energiaügyi kapcsolatokra vonatkozóan tágabb és összehangoltabb uniós megközelítésre van szükség ahhoz, hogy kezelni tudják a globális energiaügyi és éghajlat-változási kihívásokat, valamint válaszolni kell a versenyképességi és kibocsátás-áthelyezési problémákra, illetve fenn kell tartani és elő kell mozdítani a legmagasabb szintű nukleáris biztonsági előírásokat, egyúttal garantálva a biztonságos, megbízható és diverzifikált energiaellátást;

2013. március 14., csütörtök

77. hangsúlyozza, hogy garantálni kell az Unió energiabiztonságát és későbbi önellátását, amely elsősorban az energiahatékonyság és -takarékoság, valamint a megújuló energiaforrások előmozdítása révén érhető el, ez pedig más alternatív energiaforrásokkal együtt csökkenteni fogja az importfüggőséget; tudomásul veszi a földközi-tengeri és fekete-tengeri kőolaj- és földgázmezők feltárásával kapcsolatos, felmerülő érdekeket; úgy véli, hogy sürgős szükség van a tengeri kőolaj- és földgázfűrésra vonatkozó, átfogó uniós szakpolitika létrehozására; úgy véli, hogy a hangsúlyt a lehetséges veszélyekre kell helyezni, valamint az érintett tagállamok és a vonatkozó harmadik országok kizárólagos gazdasági övezeteinek az ENSZ Tengerjogi Egyezményével (UNCLOS-egyezmény) összhangban való kijelölésére, amelynek valamennyi tagállam és az EU – mint olyan – részes fele;

78. hangsúlyozza, hogy a fúrási tevékenységekhez és a kizárólagos gazdasági övezetek kijelöléséhez fűződő engedélyezési jogok odaítélése feszültséghez vezet a harmadik országokkal, az Uniónak pedig e tekintetben továbbra is határozott álláspontot kell képviselnie a politikai szinten és törekednie kell arra, hogy elejét vegye a nemzetközi nézeteltéréseknek; hangsúlyozza, hogy az energiát fel kell használni a béke, a környezeti integritás, az együttműködés és a stabilitás ösztönzésére;

79. szorgalmazza, hogy az EU és Oroszország közötti energiaügyi ütemterv vegye figyelembe a kölcsönös tisztelet és a viszonzosság elveit, és a Kereskedelmi Világszervezet, az Energia Charta Egyezmény és a harmadik energiacsomag szabályain alapuljon; felszólítja a Bizottságot, hogy az Unió területén működő valamennyi energiaágazati vállalkozás tekintetében alkalmazza és hatékonyan hajtsa végre az uniós belső piaci és versenyszabályokat; ennek kapcsán üdvözlí a Gazprom és annak európai leányvállalatai versenyellenes magatartásának közelmúltbeli vizsgálatát, és sajnálatát fejezi ki az Oroszországi Föderáció elnökének politikai indíttatású rendelkezését illetően, amely megakadályozza az ország energiavállalatait abban, hogy együttműködjenek az uniós intézményekkel; ragaszkodik ahhoz, hogy az energiaágazatban működő valamennyi vállalkozás működjön teljes körűen együtt a vizsgálóhatóságokkal; felhívja a Bizottságot, hogy javasoljon megfelelő válaszlépést erre a rendelkezésre, és biztosítsa a vizsgálat folytatását;

80. felhívja a Bizottságot, hogy határozza meg az Unió számára a szomszédaival folytatott kapcsolataiban alkalmazható rövid, közép- és hosszú távú energiapolitikai prioritások átfogó körét, a belső energiapiac uniós vívmányokhoz kapcsolódó elvein és normáin alapuló, közös jogi térség létrehozása céljából; hangsúlyozza az Energiaközösség további – nevezetesen a tagjelölt országokkal, valamint a keleti partnerség, Közép-Ázsia és a földközi-tengeri térség országaival történő – bővítésének, valamint a vívmányok nem megfelelő alkalmazásának vizsgálatára irányuló jogi ellenőrző mechanizmusok létrehozásának jelentőségét; felszólítja az Uniót, hogy mutasson szolidaritást az Energiaközösség részét képező partnereivel szemben; ezzel kapcsolatban elítéli, hogy az Oroszországi Föderáció a közelmúltban megfenyegette Moldovát;

81. hangsúlyozza, hogy az EU energiapolitikája semmiképpen sem lehet ellentétes azokkal az alapelvekkel, amelyekre az EU épül, különös tekintettel a demokráciára és az emberi jogokra; e tekintetben felhívja a Bizottságot, hogy energiaügyi kapcsolatain terén az ugyanezen értékeket osztó és támogató termelő és tranzitországokat részesítse előnyben;

82. hangsúlyozza a többi stratégiai energiapartnerrel folytatott együttműködés és párbeszéd megerősítésének fontosságát; úgy véli, hogy a feltörekvő gazdaságok egyre növekvő befolyása a globális energiapiacokon, valamint energiaigényük növekedése elengedhetetlenné teszi az EU számára, hogy az energia valamennyi területén, átfogó módon párbeszédet kezdjen ezekkel a partnerekkel; megállapítja, hogy az Európai Uniónak hosszú távon fokoznia kell a koordinációt a harmadik országokból beszerzett energia tekintetében; szorosabb együttműködésre szólít fel a Tanács, a Bizottság és az Európai Külügyi Szolgálat (EKSZ) között, hogy az EU az energiapolitikai kérdésekben egységes álláspontot képviselhesen, ahogyan azt az uniós jogszabályok és a Bizottság Energiaügyi Főigazgatóságának irányutatói meghatározzák; emlékeztet arra, hogy az Európai Parlamentet folyamatosan tájékoztatni kell az e területen történt fejleményekről.

83. hangsúlyozza, hogy az Európai Unióról szóló szerződés által szorgalmazott, tagállamok közötti szolidaritásnak a belső és a külső energiapolitikával kapcsolatos mindennapi munkában és a válságkezelésben egyaránt meg kell mutatkoznia; kéri a Bizottságot, hogy egyértelműen határozza meg az „energiaszolidaritás” fogalmát, biztosítva ezzel, hogy azt valamennyi tagállam tiszteletben tartsa;

84. hangsúlyozza, hogy sem a hagyományos (pl. nukleáris), sem az új energiaforrások (pl. nem szokványos olaj- és gázforrások) biztonságossága és biztonsága tekintetében nem lesz kompromisszum, és úgy gondolja, hogy az EU-nak folytatnia kell a biztonsági és a védelmi keret megerősítésére irányuló erőfeszítéseit, és az e területet érintő nemzetközi törekvésekben vezető szerepet kell vállalnia;

85. hangsúlyozza, hogy mivel a tagállamok infrastrukturális beruházások és közös szabályozás jóváhagyása révén törekszenek nemzeti piacaik összekapcsolására és integrálására, folyamatos erőfeszítéseket kell tenni az Oroszországgal való együttműködés terén, hogy a két energiapiac közötti eltérések csökkentésére irányuló kreatív és kölcsönösen elfogadható intézkedéseket határozzanak meg;

2013. március 14., csütörtök

86. hangsúlyozza, hogy mivel az energiaellátás a fejlődő gazdaságok felé mozdul el, az EU-nak intenzív párbeszédet és együttműködést kell kezdenie a BRICS-országokkal az energiahatékonyság, a megújuló energiaforrások, a tiszta szén, a CCS, az intelligens hálózatok, a fúziós kutatás és a nukleáris biztonság tekintetében; az EU-nak egyértelmű politikát is ki kell alakítania az említett országokkal az energiaágazatban folytatandó kutatási és innovációs együttműködés érdekében;

87. felszólítja az Európai Uniót, hogy továbbra is játsszon aktív szerepet a globális klímaegyezmény nemzetközi tárgyalásaiban; hangsúlyozza, hogy az Uniónak tisztában kell lennie azzal, hogy milyen következményekkel járna egy éghajlatváltozással kapcsolatos globális megállapodás elérésének sikertelensége; sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy az ütemterv nem ismertet forgatókönyvet arra az esetre, ha nem születne ilyen megállapodás; hangsúlyozza, hogy egy jogilag kötelező erővel bíró kibocsátáscsökkentési megállapodás elérése és a legnagyobb kibocsátók, mint például Kína, India, az USA és Brazília e folyamatba való bevonása növeli annak esélyeit, hogy sikerüljön elérni az üvegházhatásúgáz-kibocsátások valódi csökkenését; rámutat arra, hogy választ kell adni a kibocsátásáthelyezés okozta kihívásra az energiaintenzív iparágak EU-n kívülrre történő áthelyezésének elkerülésével;

Kibocsátáskereskedelmi rendszer (ETS)

88. elismeri, hogy jelenleg az ETS az ipari üvegházhatásúgáz-kibocsátások csökkentésének és a biztonságos és fenntartható, alacsony szén-dioxid-kibocsátású technológiákra irányuló beruházások előmozdításának elsődleges – bár nem az egyetlen – eszköze; megjegyzi, hogy az ETS-t strukturálisan tovább kell fejleszteni annak érdekében, hogy a rendszer képesebb legyen a gazdasági hanyatlás és fellendülés kezelésére, a befektetői biztonság helyreállítására és az alacsony szén-dioxid-kibocsátású technológiákba történő beruházásokkal és e technológiák használatával kapcsolatos, piaci alapú ösztönzők megerősítésére; megállapítja, hogy az ETS strukturális változásai szükségessé tennék a környezeti, gazdasági és társadalmi hatások, valamint az alacsony szén-dioxid-kibocsátású befektetésekre, a villamosenergia-árakra és az energiaintenzív iparágak versenyképességére gyakorolt hatások átfogó vizsgálatát, különös tekintettel a kibocsátásáthelyezés kockázatára; felszólítja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy az uniós iparágak számára segítsék elő és ösztönözzék az innovatív, biztonságos és fenntartható technológiai megoldások kifejlesztését;

89. kéri a Bizottságot, hogy a lehető leghamarabb álljon elő további értékeléssel, javaslatokat téve az ajánlott fellépésekre, amelyek megelőzik a termelés EU-n kívülrre telepítése által okozott kibocsátásáthelyezés kockázatát, különösen további forgatókönyvekre összpontosítva a szén-dioxid-kibocsátást csökkentő további globális fellépés korlátozottsága vagy hiánya esetére;

90. hangsúlyozza, hogy az ETS körébe nem tartozó ágazat az EU üvegházhatásúgáz-kibocsátásának mintegy 55 %-áért felel, és elengedhetetlen biztosítani, hogy az ETS mellett az ETS körébe nem tartozó ágazatok is felelősséget vállaljanak a kibocsátások csökkentéséért; hangsúlyozza, hogy uniós szintű szakpolitikai iránymutatásra és kézzelfogható fellépésre van szükség e kérdés kezeléséhez;

91. elismeri, hogy a kibocsátáskereskedelmi rendszer eredetileg előre nem látható problémákkal szembesül, és hogy a felhalmozódó kibocsátásiegség-többlet több évre előre visszazorítja az alacsony szén-dioxid-kibocsátású technológiákba történő befektetések előmozdításának ösztönzését; megjegyzi, hogy ez oly módon veszélyezteti a kibocsátáskereskedelmi rendszer – mint az EU fő kibocsátáscsökkentési mechanizmusa – hatékonyságát, hogy egyenlő versenyfeltételeket teremt versengő technológiáknak, rugalmasságot biztosít a vállalatoknak saját enyhítési stratégiáik kidolgozásához és konkrét intézkedéseket határoz meg a kibocsátásáthelyezés leküzdésére; felhívja a Bizottságot, hogy a kibocsátáskereskedelmi rendszer hibáinak korrekciója, valamint annak érdekében, hogy az eredetileg tervezettek szerint működhessen, fogadjon el intézkedéseket: javasolja az alábbi intézkedések belefoglalását:

- a) a lehető leghamarabb jelentés benyújtása a Parlamentnek és a Tanácsnak, amely többek között megvizsgálja az alacsony szén-dioxid-kibocsátású technológiákba történő befektetésekre irányuló ösztönzőkre gyakorolt hatásokat, illetve a kibocsátásáthelyezés kockázatát; a harmadik szakasz megkezdése előtt a Bizottság adott esetben módosítja a 2003/87/EK irányelv 10. cikkének (4) bekezdésében említett rendeletet olyan megfelelő intézkedések végrehajtása érdekében, amelyek magukban foglalhatják a kibocsátási egységek szükséges összegének visszatartását;
- b) jogszabály előterjesztése a lehető legkorábbi időpontban a 2050. évi szén-dioxid-kibocsátáscsökkentési cél követelményeinek teljesítéséhez az 1,74 %-os éves lineáris csökkentési követelmény módosítása érdekében;
- c) a kibocsátási egységek árverésére vonatkozó legalacsonyabb ár megállapításának értékéről szóló vizsgálat elvégzése és közzététele;
- d) intézkedések a lényeges információk bevitelének fokozására és a kibocsátáskereskedelmi rendszer kibocsátásiegség-forgalmi jegyzéke átláthatóságának növelésére a hatékonyabb nyomon követés és értékelés lehetővé tétele érdekében;

2013. március 14., csütörtök

Kutatás, emberi erőforrások, új technológiák és alternatív tüzelőanyagok

92. úgy véli, hogy az árak kulcsfontosságú szerepet játszanak az energetikai vonatkozású beruházások és az energiatermelés terén; megjegyzi, hogy a megújuló energia előmozdítására irányuló különféle tagállami szakpolitikákat betanulási szakasznak kell tekinteni; azon a véleményen van, hogy a fosszilis tüzelőanyagok jelenlegi, aránylag magas ára elő fogja mozdítani a megújuló energia fejlesztését, feltéve, hogy kiküszöbölik a szakpolitikai és piaci hiányosságokat; javasolja, hogy a tagállamok mozdítsanak elő és támogassanak a megújuló energiára irányuló hatékonyabb támogatási rendszereket az energiaárak növekedésének minimalizálása érdekében; kéri a Bizottságot, hogy vizsgálja meg a megújuló energiaforrásokhoz nyújtott támogatások összehangoltabb, konvergens, integrált európai rendszerének lehetőségét;

93. úgy véli, hogy az EU-ban az elmúlt években megnövekedett összegű energiaszámlák egy bölcs, józan gondolkodáson alapuló megközelítés kialakulását eredményezték az energiafelhasználás energiahatékonyság és energiatakarékosság révén történő csökkentésére; hangsúlyozza annak fontosságát, hogy a magatartás e természetes, mégis elégtelen változásához megfelelő politikai intézkedéseknek és pénzügyi támogatásnak kell társulnia a további energiatakarékosság támogatása érdekében, hangsúlyozza, hogy a fogyasztókat ösztönözni kell saját felhasználású energiájuk előállítására; hangsúlyozza, hogy az IKT-k szerepe és azok végrehajtása az intelligens hálózatok egészében egyre fontosabb a hatékony energiafogyasztás kialakításához és különösen a keresletre reagáló programok (többek között intelligens fogyasztásmérők) kifejlesztéséhez, amelyek segítik a fogyasztókat, hogy az energiahatékonyságban aktív érdekelt felekké váljanak azáltal, hogy a háztartások és vállalkozások tényleges energiafogyasztásáról, valamint a hálózatba visszajuttatott többletről szóló, könnyen érthető, valós idejű adatokat biztosítanak számukra, illetve tájékoztatják őket az energiahatékonysági intézkedésekkel és lehetőségekkel kapcsolatban;

94. úgy véli, hogy az energiainfrastruktúráknak egyre végfelhasználó-orientáltabbá kell válniuk, nagyobb hangsúlyt fektetve az elosztórendszer-kapacitások és a fogyasztás közötti kölcsönhatásra, és hangsúlyozza, hogy valós idejű, kétirányú energia- és információáramlásra van szükség; rámutat továbbá az új technológiák fogyasztókat érintő előnyeire, úgy mint a keresletoldali energiagazdálkodásra és a keresleti-válaszadási rendszerekre, amelyek javítják a kínálat és a kereslet energiahatékonyságát;

95. hangsúlyozza, hogy az intelligens hálózatok telepítése sürgős ügy, ezek nélkül ugyanis nem lehetséges a felosztott megújulóenergia-termelés integrációja, fejlesztése és az energiafogyasztás hatékonyságának javítása, amelyek alapvető fontosságúak a „20-20-20” éghajlati és energiaügyi csomag célkitűzéseinek eléréséhez;

96. hangsúlyozza a villamosáram-termelők és a fogyasztók közötti kétirányú kommunikációt lehetővé tevő intelligens hálózatok szerepét, és rámutat, hogy e hálózatok révén a fogyasztók nyomon követhetik és kiigazíthatják villamosenergia-fogyasztásukat; rámutat, hogy erőteljes adatvédelmi és a fogyasztók oktatására irányuló programok – például az iskolákban és egyetemeken folyó tájékoztató kampányok – rendkívül fontosak ahhoz, hogy az intelligens fogyasztásmérők kézzelfogható hatást gyakoroljanak; hangsúlyozza, hogy a tagállamoknak a fogyasztóvédelmi weblapokon rendelkezésre kell bocsátaniuk a vonatkozó információkat, illetve valamennyi érintett szereplőnek – például építőknak, építészeknek és a fűtő-, hűtő- és villamosenergia-berendezéseket szolgáltatóknak – naprakész információkat kell kapniuk, hogy összehasonlíthassák az árakat és szolgáltatásokat, illetve ez alapján a céljaiknak legmegfelelőbb szolgáltatót választhassák ki;

97. felhívja a Bizottságot, hogy az EU versenyképességének ösztönzése, az álláslehetőségek előmozdítása és az energia felelősségteljes kezelésének ösztönzése érdekében biztosítsa, hogy a Horizont 2020 és az Innovációs Unió égisze alatt működő európai innovációs partnerségek előtérbe helyezték az energiarendszer optimalizálását és a különféle alacsony szén-dioxid-kibocsátású technológiák kifejlesztésének szükségességét; e tekintetben támogatja az EU stratégiai energia-technológiai terve és a kapcsolódó európai ipari kezdeményezések céljait; hangsúlyozza, hogy az energiahatékonyság előmozdításának és a megújulóenergia-költségek technológiai fejlesztések és innováció révén történő csökkentésének a legnagyobb prioritást kell kapnia egyebek közt azáltal, hogy a közfinanszírozású kutatások költségvetéséből nagyobb részt fordítanak a megújuló energiaforrások és az energiahatékonyság kutatására, különösen a Horizont 2020-ban és az SET-tervben;

98. fenntartja, hogy az új, alternatív fűtőanyagok kutatása létfontosságú a hosszú távú környezeti és éghajlati célok eléréséhez, és ennek érdekében a Horizont 2020 programtól várja a szükséges ösztönzést;

99. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy az állami intézmények és az iparág további kutatásokat és fejlesztéseket végezzenek az energiahatékonyság javítása és növelése érdekében, valamint a megújuló energia és földgáz közötti, tengeri közlekedési és repülési ágazatban történő felhasználása terén;

Fűtés és hűtés

100. felszólít, hogy nagyobb figyelmet fordítsanak a fűtési és hűtési ágazatra; felszólítja az EU-t, hogy vizsgálja meg a fűtési és hűtési szektornak az energiarendszer átalakításába történő integrálását; megállapítja, hogy ez az ágazat ma a végső energiafogyasztás körülbelül 45 %-át adja Európában, és jobban meg kell ismerni a fűtés és hűtés fontos szerepét; ezért

2013. március 14., csütörtök

felszólítja a Bizottságot, hogy gyűjtse össze a szükséges adatokat a fűtés és hűtés energiaforrásairól és felhasználásairól, valamint a hő különböző végső fogyasztói csoportok (pl. lakossági, ipari, szolgáltatóipar) közötti elosztásáról; ösztönzi a megújuló vagy visszanyert hőt és hulladékhőt használó kombinált hűtő és energiatermelő erőművek fejlesztését, és támogatja a hűtő- és fűtőrendszerekkel kapcsolatos további kutatásokat az Unió nagyra törő politikájának megvalósítása érdekében; felszólítja a hatóságokat, hogy tegyék naprakésszé a 2050-es kilátások szerinti előrejelzéseket, és végezzenek regionális földfelszín alatti viszonyokra vonatkozó hatásvizsgálatokat a források elosztásának optimalizálása érdekében; felszólítja továbbá a Bizottságot és a tagállamokat, hogy – többek között a K+F és az innovatív finanszírozási eszközök keretében – rendeljenek több forrást a helyi energiainfrastruktúrához, például a távfűtéshez és -hűtéshez, ami olyan hatékony, alacsony szén-dioxid-kibocsátású megoldásokat eredményez, amelyek felváltják majd a behozatalt és az egész Európára kiterjedő energiakereslet-szállítást; megállapítja, hogy az azonnal rendelkezésre álló, megújuló energiaforrásokon alapuló megoldások (geotermikus energia, biomassa, beleértve a biológiai lebomló hulladékokat is, a naphőenergia, valamint a hidrotermikus és légtermikus energia) az energiahatékonysági intézkedésekkel összekapcsolva képesek arra, hogy 2050-ig költséghatékonyabb módon mentesítsék a szén-dioxidtól a hőszükségletet, miközben kezelik az energiaszegénység problémáját;

Záró megjegyzések

101. üdvözli a CCS-ről, a belső piacról, az energiahatékonyságról és az energiatechnológiákról szóló, közelgő bizottsági közleményt, azzal a céllal, hogy további előrelépés történjen a 2050-ig szóló energiaügyi ütemtervben azonosított politikai lehetőségek terén;

102. úgy véli, hogy az energiaellátás biztonságának biztosítása érdekében különös figyelmet kell fordítani az Unió külső határ menti régióira új energetikai infrastruktúrák – a szomszédos országokkal együttműködésben történő – hálózatépítésének és fejlesztésének támogatása révén;

103. megjegyzi, hogy az eltérő földrajzi feltételek miatt lehetetlen minden régióra univerzális energiapolitikát alkalmazni; úgy véli, hogy – az együttes fellépésre vonatkozó kritériumok ellenére és tudatában annak, hogy meg kell felelni az uniós politikai kereteknek – minden európai régió számára lehetővé kellene tenni, hogy az elhelyezkedésének és gazdasági helyzetének megfelelő egyéni tervet kövessen, azokat az energiaforrásokat fejlesztve, amelyek segítségével a leghatékonyabban lehet megvalósítani a 2050-ig szóló energiaügyi ütemterv céljait, és emlékeztet arra, hogy különösen a megújulóenergia-termelésnek kulcsfontosságú szerepe van a fejlesztésben és a foglalkoztatásban a vidéki és a nem vidéki területeken egyaránt; felszólít ezért minden régiót, hogy dolgozzanak ki és hajtsanak végre energiaügyi stratégiákat, és vegyék fontolóra az energiaügy felvételét az intelligens energiaszakosodásra irányuló kutatási és innovációs stratégiáikba;

104. hangsúlyozza a harmadik országokhoz fűződő energiaügyi kapcsolatok terén az átláthatóság, a demokratikus felügyelet és a civil társadalom bevonásának fontosságát;

105. hangsúlyozza, hogy fontos a teljes energiafogyasztás csökkentése és az energiahatékonyság növelése a közlekedési ágazatban, köztük a közlekedési tervezésben és a tömegközlekedés tagállami szintű támogatásában; hangsúlyozza továbbá, hogy fel kell gyorsítani a tranzeurópai közlekedési és energiahálózati programok (TEN-T és TEN-E) keretében folyó megújulóenergia-projekteteket;

106. úgy véli, hogy az átfogó szén-dioxid-mentesítési cél szükségessé teszi a közlekedésből származó kibocsátások jelentős csökkentését, ami az alternatív üzemanyagok további fejlesztését, a közlekedési módok hatékonyságának javítását, valamint a villamos energia felhasználásának jelentős növekedését, ezáltal a villamosenergia-infrastruktúrába, a hálózatirányításba és az energiatárolásba történő magas szintű beruházást von maga után; megállapítja, hogy gyors fellépésre van szükség annak elkerülése érdekében, hogy az infrastruktúra hosszú élettartama miatt egy magasabb kibocsátással jellemzett haladási irány rögzüljön.

107. határozottan támogatja a „Régiók 2020-ban – az EU régiói előtt álló jövőbeli kihívások értékelése” című bizottsági munkadokumentum azzal kapcsolatos következtetéseinek beépítésére vonatkozó elképzelést, hogy fontos figyelembe venni a legkülső és a kevésbé fejlett régióknak az energiaellátás terén az elkövetkező években fennálló potenciálját is;

108. felhívja a figyelmet az energia, az élelmiszer-ellátás, valamint a biztonsági fejlesztések közötti összetett kapcsolatra, különös tekintettel a nem fenntartható, elsőgenerációs bioüzemanyagokra, amelyek kedvezőtlen társadalmi és környezeti hatást gyakorolhatnak a fejlődő országokra; ezért javasolja a mezőgazdasági melléktermékekből és algából előállított fenntartható, fejlettebb bioüzemanyagokba való befektetések és azok fejlesztésének fokozását;

2013. március 14., csütörtök

109. emlékeztet az energiatermelés környezeti integritásának fontosságára; felhívja a tagállamokat, hogy minden típusú energiatermelés, így például a nem konvencionális gáz esetében is szigorúan alkalmazzák a környezeti hatásvizsgálatra vonatkozó követelményeket;

110. felhívja a Bizottságot, hogy támogassa a termelő és tranzitországokkal létrejövő kereskedelmi, társulási, illetve partnerségi és együttműködési megállapodásokban szerepeltetendő, úgynevezett „energiabiztonsági záradékot”, amely magatartási kódexet állapítana meg, és egyértelműen megfogalmazná a partnerek egyike által egyoldalúan elvégzett feltételmódosítás esetén teendő intézkedéseket;

111. megállapítja, hogy a sarkvidéki régióban fontos a széles körű együttműködés – többek között egy egyedi rendszerrel szülő megállapodás –, különösen az euroatlanti térségbe tartozó országok között; ezért felszólítja a Bizottságot, hogy készítse el az Unió sarkvidéki szerepvállalásához fűződő előnyök és kockázatok átfogó értékelését, és ezen belül készítsen környezeti kockázati elemzést is, tekintettel az erősen sérülékeny és nélkülözhetetlen területekre, különösen az Északi-sarkvidék legészakibb részén;

112. megjegyzi, hogy a sarkvidéki tengerek rendkívül fontos szomszédos tengeri területek az Európai Unió számára, és fontos szerepet játszanak az éghajlatváltozás mérséklésében; hangsúlyozza, hogy a sarkvidéki tengerekkel kapcsolatos komoly környezetvédelmi aggályok különös figyelmet érdemelnek a környezet védelmének biztosítása érdekében a sarkvidéken a nyílttengeri olaj- és gázipari tevékenységek vonatkozásában, beleértve a feltárást is, tekintettel a jelentős balesetek kockázatára és a hatékony válaszadás szükségességére; arra buzdítja azon tagállamokat, amelyek tagjai az Északi-sarkvidéki Tanácsnak, hogy aktívan támogassák azon erőfeszítéseket, amelyek a lehető legszigorúbb környezetvédelmi előírások fenntartására irányulnak e sérülékeny és egyedi ökoszisztémában, többek között nemzetközi eszközök létrehozása révén a sarkvidéki tengeri olajszenyvezések megelőzése és az azok kezelésére való felkészülés terén, és különösen arra, hogy aktívan olyan politikákat javasoljanak a kormányok számára, amelyek alapján megtagadják a nyílttengeri olaj- és gázkitermelés engedélyezését, beleértve a feltárást is, amíg az ilyen balesetek következményeit nem tudják hatékonyan kezelni;

o

o o

113. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak.

P7_TA(2013)0089

Az Európai Unión belüli atomerőművek kockázat- és biztonsági értékelése (stressztesztek) és kapcsolódó tevékenységek

Az Európai Parlament 2013. március 14-i állásfoglalása az Európai Unión belüli atomerőművek kockázat- és biztonsági értékeléséről (ellenálló-képességi próbák) és kapcsolódó tevékenységekről (2012/2830(RSP))

(2016/C 036/12)

Az Európai Parlament,

— tekintettel az Európai Unióban található atomerőművek átfogó kockázat- és biztonsági értékeléséről („ellenálló-képességi próbák”) és a kapcsolódó tevékenységekről szóló a Tanácshoz és az Európai Parlamenthez intézett, 2012. október 4-i bizottsági közleményre (COM(2012)0571),

— tekintettel az ellenálló-képességi próbák áttekintésére irányuló folyamat befejezését követően az Európai Nukleáris Biztonsági Szabályozó Hatóságok Csoportja (ENSREG) által szervezett nyomkövetési tényfeltáró helyszíni látogatásokra, a helyi szinten meghozott, tervezett vagy vizsgált azon intézkedésekkel kapcsolatos információcsere érdekében, amelyek célja egyrészt a biztonság javítása az ellenálló-képességi próbák eredményeként, másrészt a helyes gyakorlatok, figyelemreméltó sikerek, illetve a levont tanulságok vagy az intézkedések végrehajtása során felmerült nehézségek meghatározása,